

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြည်နုခေတ်

ရည်းစားဟောင်းနှင့်ပေါင်းရပါစေ

(အာချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုများ)

အခန်း (၁)

‘ရည်းစားဟောင်းသို့’

အနောက်ဘက်မှာ နေကွယ်တာနဲ့

နေ့က ညဖြစ်

ဦးနှောက်နဲ့ နှလုံးသား ဆန့်ချင်း သွေဖီတာနဲ့

အချစ်က အမုန်းဖြစ်

ဘဝတွေက နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်း တိမ်းစောင်းပေမယ့်

လုံးလုံးဝိုင်းဝိုင်းတွေ မဟုတ်ဘူး ။

ဆွဲအားကိုယ်စီရှိပေမယ့်

ပုံသေနိယာမ ထားလို့ မရတဲ့ အခါ

နှလုံးသားက ဘယ်လောက်တောင့်တတောင့်တာ၊

အချစ်သစ်သီးက ကြွေမကျဘူး။

ဆန္ဒနဲ့ ဘဝ ထပ်တူမကျတဲ့ ငါ

အလွမ်းနဲ့ နေသားတကျဖြစ်ဖို့

အချိန်အတော်ကြာ ကျင့်ယူခဲ့ရတယ်၊

နှစ်သိမ့်ဖေးမပေးမယ့်သူ မရှိတဲ့ အခါ
အနုပညာကိုပဲ ငဲ့ဝိညာဉ်နဲ့ တင်ဆက်
ရင်ဘတ်မှာ သံချပ်ကာလို့
ဝါကျတွေ ရက်ဖောက်နေရတယ်။
ငါ့ကိုယ်တိုင် ထွန်ယက်၊ ငဲ့လက်နဲ့ စိုက်တဲ့ သစ်ပင်
စက္ကူဖြူလွင်ပြင်မှာ ...
မင်ပြာစာလုံးတွေအဖြစ်
အချစ်အကြောင်း အသံတိတ်ပြောဖို့
ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေကြပေါ့။
ဂစ်တာမတီးဘူး ...
သီးချင်းမညည်းဘူး ...
ဇာတ်သိမ်းမကောင်းတဲ့ ရုပ်ရှင်
ဘယ်ရုံတင်တင် မကြည့်ချင်ဘူး
ချစ်သူရဲ့ မျက်နှာကိုပဲ
အနုလုံပဋိလုံ ကျက်မှတ်ဖို့
ငါ့ကိုယ်တိုင် ဩဝါဒပေးပြီး
ငဲ့အတွေးက တော်ရာကိုငေးစေတယ်။
ဆွေးမြည့်ကြကွဲခြင်းတွေနဲ့ ဓာတ်မတည့်တဲ့ အသည်းက
အချစ်နဲ့ ပတ်သက်တိုင်း ...

တဖျပ်ဖျပ်ကွဲကြဲခဲ့ဖူးလို့
ရက်ရက်စက်စက်ထားသွားတဲ့
ငါ့ရဲ့ ရည်းစားဟောင်းကိုပဲ
ကောင်းကောင်း ကြီး လှိမ့်ကန်ပစ်ချင်တယ်
တွေးမိတိုင်း ဒေါသဖြစ်ရလွန်းလို့ ။

မြမြဖူး

"တောက်!"

ကဗျာကိုဖတ်ပြီး သူ ဒေါသဖြစ်စွာ တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီးခေါက်ပစ်လိုက် သည့်အခါ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ထွန်းလင်းနိုင်က တဟားဟားအော်ရယ်လေသည် ။

"ဟား ... ဟား ... မင်းက ဘာတွေဒေါသဖြစ်နေတာလဲ ကျော်စည်သူရ၊ ကဗျာက ဖတ်လို့ ကောင်းပါတယ်ကွ"

ထွန်းလင်းနိုင်စကားက သူ့ကို မီးလောင်ရာ လေပင့်သလိုဖြစ်သွားစေတာမို့ သူပိုပြီးဒေါသ ထွက်သွားမိသည် ။

"ဘာဖတ်လို့ ကောင်းတာလဲ၊ အရူးမ မြမြဖူး၊ သင်းကများ ငါ့ကို လှိမ့်ကန်ပစ်ချင်သလေး ဘာလေးနဲ့ ။ ခုချိန်ထိ သူက ငါ့ကိုအခဲမကျေဖြစ်နေတယ်ပေါ့လေ။ ဒါကို သက်သက်မဲ့ လူသိအောင် လုပ်တာ"

"ဒါတော့ မင်း တစ်ယူသန်တွေးလွန်းနေပြီ ကျော်စည်သူ။ မိဖူးက အခုဆို အောင်မြင်တဲ့ ကဗျာဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီ။ သူလည်း သူ့ခံစားချက်နဲ့ သူ အနုပညာကိုဖန်တီးခွင့်ရှိတာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ်မှာ သူက ပရိသတ်အခိုင်အမာရထားတဲ့ ကဗျာဆရာမနော်။ ကျော

င်း တုန်းကလို မဂ္ဂဇင်းတိုက်တွေကို ကဗျာအတိုအစလေးတွေ လှည့်ပို့
နေရတဲ့ တောက်တီးတောက်တဲ့ ဘဝမဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့ရဲ့ လုံးချင်းက
ဗျာစာအုပ်တွေက လူငယ်တွေကြားမှာ အတော်လေးနာမည်ရ နေပြီကွ။
ကျောင်းမှာ တုန်းကသာ သူရေးတဲ့ ကဗျာ ဖတ်မယ့်လူမရှိလို့
သူငယ်ချင်းတွေကို လက်ဖက် ရည်တိုက်ပြီး ဖတ်ခိုင်းရတာ အခုဆို သူ
ကဗျာတွေ ဖတ်ချင်ရင် ပိုက်ဆံပေးပြီး စာအုပ်ဝယ်ဖတ်နေရ တဲ့ အခြေ
အနေရောက်နေပြီ။ မင်းဘာသိလို့လဲ"

ထွန်းလင်းနိုင်စကားအဆုံး သူ့နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိသည် ။

"တော်စမ်းပါကွာ၊ သူ့ဟာသူ ဘာကြီးဖြစ်နေနေ စိတ်လည်း မဝင်စား
ဘူး။ အထင်လည်း မကြီးဘူး။ အခုဟာက ငါ့ကိုလာထိခိုက်နေလို့ ဒေါသ
ထွက်နေတာ ကဗျာရေးတာ ရိုးရိုးရေးပါလား။ ရည်းစားဟောင်းကို လှိမ့်
ကန်မယ်ဆိုတော့"

"ဟေ့ကောင် နေ နေပါဦး။ မိဖူးက သူ့ကဗျာထဲမှာ ရည်းစားဟောင်း
ကို လှိမ့်ကန်ချင်တယ် လို့ ရေးတာ မင်းသိက္ခာကိုဘာထိခိုက်လို့ လဲကွ။
ကဗျာထဲမှာ ကျော်စည်သူကို ကန်ချင်တယ်လို့ ရေး ထားတာမှ မဟုတ်
တာ"

ကျော်စည်သူက လျှော့ကျနေသောမျက်မှန်ကို နှာခေါင်းရိုးပေါ်သို့ လ
က်ခလယ်နှင့်ပင့်တင် လိုက်ပြီး မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ကာ ...

"ဒီမှာ ဟေ့ကောင်၊ အဲလိုရေးလို့ ကတော့ အဲငါပေါမကို ငါ့ကိုယ်တိုင်
သွားသတ်မှာ ။ အခုလည်း သူက စာရေးတာကို ကလောင်နာမည် သီး
သန့်နဲ့ ရေးပါတော့လား။ ဒီလိုမဟုတ်ဘဲ မြဲမြဲဖူးဆိုတာကြီး ထည့်တော့
ဒီကဗျာတွေကိုဖတ်မိတဲ့ လူတိုင်း သင်း ငါ့ကိုစောင်းရေးတယ်ဆိုတာ သိ
မှာ ပဲ။ ကျောင်းမှာ ကတည်းက သင်းကြောင့် ငါ့ကို မေဂျာစုံ အတန်းစုံ

က သိထားတာကွ"

ပြောရင်း ကျော်စည်သူ အသံတွေက တုန်လာသည်။ ထွန်းလင်းနိုင်
က ခေါင်းကို ဖြည်းလေး စွာခါယမ်းရင်း ...

"မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ ... မြဲဖူးရဲ့ ရည်းစားဟောင်းဆိုတာနဲ့
မင်းဖြစ်ရမှာ လား။ တခြား လည်း ရှိချင်လည်း ရှိမှာ ပေါ့။ မင်းတို့ ငါတို့
နဲ့ တကွသိုလ်အတူတူတက်တုန်းက မရှိဘူးပဲ ထား ကျောင်းပြီးလို့ မင်းနီ
င်ငံခြားထွက်သွားတာက ခြောက်နှစ်လောက်ကြာတယ်ကွာ။ ပြန်လာ
တော့ လည်း မင်းတို့ နှစ်ယောက် ပြန်ဆက်ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ အဲဒီ
ကာလအတောအတွင်းမှာ မိဖူးလည်း ရည်းစားထားချင်ထားမှာ ပေါ့။
အသည်းလည်း ကွဲချင်ကွဲမှာ ပေါ့ကွ"

ထွန်းလင်းနိုင်စကားကြောင့် ကျော်စည်သူ
အနည်းငယ်တည်ငြိမ်သွားသည် ။ မျက်မှောင် ကြုတ်ထားရာမှ
တဖြည်းဖြည်းပြေလျော့သွားပြီး ငြိမ်သက်တွေဝေစွာ စဉ်းစားနေပြီး အ
တန်ကြာမှ ...

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ သူက ပုံစံသာ အချိုးမပြေတာ။ သစ္စာတော့ရှိတယ်
ကွ။ သူ ငါ့ကိုပဲချစ်ခဲ့ တာ"

ဟု အနည်းငယ် ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားဟန်နှင့် ပြောလိုက်သည့်အခါ ထွန်း
လင်းနိုင်က မသိမသာ မဲ့လိုက်ပြီး ...

"မင်းကိုပဲ သစ္စာရှိရှိချစ်တယ်ဆို၊ မင်းကရော သူ့ကိုသစ္စာရှိလို့ လား၊
ဟိုကပြန် လာပြီး ခုထက် ထိ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်သာ ထည်လဲ
တွဲနေတာ မိဖူးကိုတော့ အဆက်အသွယ်မလုပ်ဘူး မှတ်လား။ အဲဒီတော့
သူလည်း ရည်းစားတွေဘာတွေရနေရောပေါ့။ အသက်တွေလည်း ငယ်
တော့ တာမှ မဟုတ်တာ"

"ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ။ သူ့မှာ ရည်းစားတွေဘာတွေရရင် ဒီလိုအသည်းကွဲကဗျာတွေ ရေးပါ့မလား။ ငါလည်း နိုင်ငံခြားရောက်နေတဲ့ ကာလတစ်လျှောက်လုံး သူ့ကဗျာတွေနဲ့ အဆက်ပြတ် တာမှ မဟုတ်တာ။ ဖတ်လိုက်ရတိုင်း လွမ်းဆွေးကြေကွဲနေတာတွေချည်းပဲ။ ပြီးတော့ ငါ့ကို မကျေ မနပ်တာတွေကို သူက အစွမ်းကုန်ဖောက်ခွဲထားတော့ သူ့ကဗျာတွေက ပီပြင်သက်ဝင်ပြီး လူကြိုက် များကုန်တာပေါ့"

ကျော်စည်သူ့စကားအဆုံး ထွန်းလင်းနိုင်က အံ့သြဟန်နှင့် မျက်ခုံးပင့်လိုက်ကာ ...

"မင်း ဟိုကိုရောက်နေတာတောင် သူ့ကဗျာတွေဖတ်ရတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ဘယ်ကရလဲ"

"ဘယ်ကရ ရမှာ လဲ။ မင်းကြီးတော်က သူ့ကဗျာတွေကို အင်တာနက်ဝက်(ဘ်)ဆိုက်မှာ တင်ထားတယ်လေ"

"ဪ ... ဒီလိုကိုး။ ဒါဆို မင်း သူ့ကိုမမေ့သေးဘူးပေါ့။ ငယ်ချစ်ဦးရဲ့ ကဗျာတွေကို သတိတရရှာဖတ်နေတယ်ဆိုတော့ မိဖူးကို မင်းချစ်နေဆဲပဲ ထင်တယ်"

ကျော်စည်သူက မဲ့ရွဲ့ရွဲ့တွရင်း လက်တွေခါကာ ...

"တော်စမ်းပါကွာ၊ တွေးမိတိုင်း ကျောထဲကစိမ့်လာလွန်းလို့ ။ မြေဖူးဆိုတဲ့ အသံကြားတိုင်း ထွက်ပြေးချင်စိတ်ပဲ ပေါက်လာရတာ"

ဟု ပြန်ပြောလိုက်တော့ ထွန်းလင်းနိုင်ကပြုံးရင်း အတိတ်ကိုဆွေးဆွေးငေးငေးသတိရသွား ပုံမျိုးနှင့် ...

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ချိန်ကတော့ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ကို တက္ကသိုလ်မှာ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ စုံတွဲတွေ အဖြစ် လူတိုင်းက မျက်စိနောက်

ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား။ အင်းလေ တကယ်လည်း ချစ်ခဲ့ကြတာပါပဲ"

ဟု ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်လေသည် ။

ကျော်စည်သူကတော့ ထိုအပြောအတွက် ခဏတာစိတ်မကောင်းသလိုလိုဖြစ်သွားပေမယ့် တဒင်္ဂအတွင်းမှာ ပဲ မြေဖူး တေခဲ့ပေခဲ့ဆိုးမိုက်ခဲ့တာတွေကို ပြန်သတိရကာ ပခုံးတွန့်လိုက်မိလေတော့ သည် ။

လတ်တလောမှာ ရည်းစားအတည်တကျမရှိ၊ နံပါတ်မချိတ်ရသေးဘဲ သုံးဆယ်ကျော်ဆိုတဲ့ အသက်အရွယ်ကြောင့် လူပျိုကြီးဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်လည်း ရထားတဲ့ ကျော်စည်သူက ဆယ်ကျော်သက် လူငယ်ဘဝတုန်းက ငြိမ်ကုပ်နေခဲ့ရသမျှ အတိုးချကဲပြီး လန်းလို့ ကောင်းနေဆဲပင်ဖြစ်ပါသည် ။ ဒီတော့လည်း သူ့အတွက် ရည်းစားဟောင်းဆိုတာ ...

အခန်း (၂)

ဒီတစ်ခေါက် Shopping ထွက်ရတာတော့ အရင်ထက်ပိုပြီး လူတွေရှုပ်၊ ပစ္စည်းတွေစုံလာ သလိုပါပဲလားလို့ စိတ်ထဲက မှတ်ချက်ချရင်း လက်မှာ ချိန်လာတဲ့ Dior အိတ်ကို တံတောင်ဆစ်နား ရောက်အောင် တွန်းပို့ရင်း လက်ကလေးပိုက်ကာ စမတ်ကျကျလျှောက်လာမိသော မြေဖူးမှာ ရုတ်တရက် ပခုံးနားကနေ အရှိန်နဲ့ ဝှီခနဲပွတ်တိုက်ကျော်ဖြတ်သွားသော တစ်စုံတစ်ယောက်ကြောင့် လန့်သွားရလေသည်။ ။

"အမယ်လေး! ဘုရား ... ဘုရား ... ဘာတုန်းဟဲ့"

လက်တစ်ဖက်က ရင်ဘတ်ကိုဖိ၊ တစ်ဖက်က မျက်မှန်ကိုင်းကို ကိုင်ပြီး ရှေ့ကိုအထိတ်တလန့် ကြည့်လိုက်စဉ်မှာ တော့ ခုနအရှိန်နဲ့ ဟာက သူမရှေ့တည့်တည့်ကိုပြန်လှည့်ကွေ့ချလာတာမို့ နှုတ်က လည်း အာမေဩတ်တွေ ပေါင်းစုံရေရွတ်လိုက်မိ၏။

"တိုက်မိသွားသေးလားဟင်၊ ဆောရီးပါနော် အန်တီ"

အသံစူးစူး စွာတာတာသေးသေးလေးဖြစ်သလို လူကလည်း ပိန်ပိန် ဖြူဖျော့ဖျော့ဖြစ်နေ သည့်ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

သူမက အေးအေးဆေးဆေးအနားမှာ ရပ်ပြီး တောင်းပန်သည် မထင်ပါနှင့်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ပူးဆုပ်ပြီး ခေါင်းလေးဆတ်ခနဲညွတ်ပြကာ စကိတ်ကိုစီးရင်း အပြေးအလွှားသွားရင်းလာရင်း ဆောရီး လုပ်သွားခြင်း

မျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။

"ဪ ကလေးတွေနယ် ကဲလိုက်တာ"

လို့ စိတ်ထဲကတွေးရင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည် ။
လျှောက်လာရင်းမှ ထိုကလေးမလေး၏ ‘ဆောရီးပါနော် အန်တီ’ ဆိုသည့်စကားကို ထပ်ပြီးကြားယောင် လာပြီး ဘေးနားမှာ တွေ့ရသည့် တိုင်တစ်ခုမှ မှန်ကို မသိမသာငဲ့ကြည့်လိုက်မိ၏။

ငါက အန်တီခေါ်ရလောက်အောင်ပဲ ရင့်နေပြီလား။ အထက်အောက် ဗေဒါရောင်ဝတ်စုံက နည်းနည်းများ လူကြီးဆန်နေလို့ လား။ အစားအသောက်ကို ခြိုးခြံချွေတာပြီး ထိန်းလာသည့်ဘော်ဒီ က ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ငယ်ငယ်ကလို သွယ်လျလျမဟုတ်တော့ဘဲ အနည်းငယ် တစ်တစ်တုတ်တုတ် ဖြစ်ချင်နေပေမယ့် လှနေတုန်းပါပဲ။

သူများ အပျိုကြီးတွေဆို ဗိုက်ခေါက်တွေထွက်၊ လက်မောင်းသားတွေ တုတ်နေပြီ။ ငါက တော်ပါသေးတယ်။

မြမြဖူး မှန်ရှေ့မှာ ရှေ့တိုးနောက်ငင်လုပ်ရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဝေဖန်သုံးသပ်လို့ ကျေနပ်တော့ မှ ရှေ့ကိုဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။ အင်းဒီလိုလူကြီးဆန်ဆန်ဝတ်စုံကြောင့် ငါ့ကို အန်တီခေါ်တာ နေမှာ ပါ။ ပြီးတော့ မျက်မှန်နဲ့ မို့ အသက်ကြီးပြီ ထင်သွားတာ။ ဆံပင်တွေကောက်ထားတာ ရုပ်များ ရင့်နေလား။

အို ကာလာလည်း ချောကလက်ရောင်လေး သွင်းထားတာပဲ။ ဒီလောက်လည်း မဟုတ်သေး ပါဘူး။

ကိုယ့်စိတ်ကို ချောတစ်ခါခြောက်တစ်လှည့် ပြန်အားပေးပြီး ထောင့်ချိုးလေးတစ်ခုကို ကွေ့စဉ်မှာ ပဲ ...

"ဟွန်း တွေ့ကြသေးတာပေါ့၊ ဖိုးဇင်ရယ်။ သင်တန်းမှာ တော့ ကေမှ ကေပါဆိုပြီး အသည်း အသန်ကြွေပြပြီး ဒီလိုဇယားချိန်းလို့ ဘယ်ရမလဲ။ ကေ့အကြောင်း သိသွားမှာ ပေါ့"

ဟူသောကြိမ်းမောင်းသံလေးကြောင့် မြမြဖူး
နောက်ကိုခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက်မိသည် ။

ခုန သူမကိုအန်တီလို့ ခေါ်သွားတဲ့ စကိတ်မယ်လေးကိုး။ အသံကလည်း တစ်ခါကြားပြီးရင် မမေ့နိုင်စရာ ဆည်းလည်း သံလို လွင်လွင်လေး။ ပုံစံကလည်း မြမြဖူးငယ်ငယ်ကအတိုင်း ဆတ်ဆတ်ကြုံ၊
ခပ်ကဲကဲလေးပါပဲ။

သူမလေးက မြမြဖူးကိုမမြင်၊ မှန်တံခါးကိုလက်ထောက်ပြီး ပန်းသီး တစ်လုံးကို တဝှပ်ဝှပ် ကိုက်စားနေရင်းမှ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကိုကြုံနေသော ကောင်လေး ကိုကြည့်ကာ ကြိမ်းမောင်းနေခြင်းတည်း။ မြမြဖူး ထိုအဖြစ်အပျက်ကလေးကို စိတ်ဝင်စားသွားတာ မို့ အသာရပ်ကြည့်နေမိစဉ် သူမလေးက ...

"ကဲ ဖိုးဇင် သစ္စာဖောက်၊ နင့်အတွက် ငါ့လက်ဆောင်ပန်းသီးလေး မြည်းကြည့်ပါဦး ... ရော့"

ဟု ဆိုကာ သူမလက်ထဲက စားလက်စပန်းသီးနှင့် ထိုကောင်လေး၏ နောက်စေ့သို့ချိန်ရွယ် ကာ ပစ် လိုက်လေတော့သည် ။

"ဘုတ်!"

"အား ..."

"ဟင်"

ပန်းသီးက ကောင်လေးဆီမရောက်ဘဲ သူ့ဘေးမှ ကောင်မလေး၏

မျက်နှာသို့ တန်းတန်း မတ်မတ်ဝင်သွားလေတော့၏။

"အား မျက်လုံး ... မျက်လုံးကန်ပြီ"

"ဟင် ဆုကေ ... ဆုကေ၊ နင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ"

ကောင်လေးက သူမကိုမြင်တော့ ထိတ်လန့်အံ့ဩကာ ဒေါသဖြစ်တာ တစ်ဝက်နှင့် လှမ်း အော်လေသည် ။ ကောင်မလေးခမျာ မျက်နှာတည့်တည့်ကိုမှ မှန်သွားတာမို့ ...

"အား သေပါပြီ။ ဟင် ဒါ ... ဒါ ဘာပါလိမ့်"

"ခစ်ခစ် ... ရယ်ရတယ်ဟေ့။ ကောင်းလိုက်တဲ့ ပစ်ချက်၊ မျက်တောင်တုပါ ကျွတ်ထွက် သွားတယ်"

အာဂကောင်မလေးပင်။ ပန်းသီးနှင့်ပစ်ပြီး ဘယ်မှ ရှောင်မပြေးဘဲ ခပ်တည်တည်လက်ပိုက် ကြည့်ကာ ဟားတိုက်ရယ်နေသည် ။

မြမြဖူးလည်း မနေနိုင်တော့။ သူမလေးနှင့်အတူ ရောယောင်ကာ ရယ်မိတော့၏။

"ဟင်းဟင်း ... ရယ်ရတယ်တော့"

"ဪ အန်တီကိုး ရယ် ရယ် ပိုက်ဆံမပေးရဘူး။ အသက်ရှည်ပြီး ကျန်းမာနုပျိုတယ်။ ရယ်ထား"

သူမလေးက
မြမြဖူးကိုလှည့်ကြည့်ပြီး
အထက်ပါအတိုင်းပြောလိုက်ခြင်းတည်း။ ထိုအခါမှ သူမအပြောကို ပိုသဘောကျကာ မြမြဖူးထပ်ရယ်မိပြန်တော့သည် ။

"တောက် မိန်းကလေးဖြစ်လို့ ပေါ့ဟာ။ လာ စန္ဒီ၊ သွားမယ်"

ကောင်လေးက သူ့ကောင်မလေးကိုဆွဲခေါ်ကာ ထိုနေရာမှ

ထွက်သွားသည်။ ။ ပန်းသီးကြောင့် မျက်တောင်တုတ်ဖက်ကျွတ်ပြီး အလှပျက်သွားကာ ကောင်မလေးမှာ မကျေမနပ် ဒေါသတွေ ထွက်နေရှာသည်။ ။

ဆုကေကို အံ့မတုရဲသောကြောင့် နှုတ်ခမ်းလေးကိုဖိကိုက်ပြီး မျက်စောင်းရွယ်ရုံရွယ်သွား ပေမယ့် တဟင်းဟင်း တဟဲဟဲ ရယ်မောသဘော ကျနေသော မြမြဖူးကိုတော့ ...

"ဟွန်း လူကြီးတန်မဲ့ သူများကိုလှောင်ချင်ပြောင်ချင်နေလိုက်တာ"

ဟု မဲ့ရွဲ့ကာ ပြစ်တင်ဝေဖန်သွားလေသည်။ ။

"ဘယ်လိုလဲ အန်တီ၊ ကေ့ကိုကြွေသွားပြီမှတ်လား"

"ဘယ် ... ဘယ်လို"

"ဪ ကေ့ကိုသဘောကျသွားပြီလားလို့ မေးတာပါ"

"သမီးနာမည်က 'ကေ'တဲ့ လား"

"ဆုကေခိုင်ပါ အန်တီ။ ကေလို့ ပဲခေါ်ခေါ်၊ ဆုကေလို့ ပဲခေါ်ခေါ် အဆင်ပြေသလိုခေါ်ပါ"

သူမလေးက ခုလိုကျတော့ ရည်ရည်မွန်မွန်နှင့် နှုတ်သွက်လျှာသွက်လည်း ရှိလှသည်။ ။ ခုမှ တွေ့ရပေမယ့် သူမနှင့်စိတ်ဓာတ်ချင်းစရိုက်ချင်းတူတာမို့ မြမြဖူး ဆုကေခိုင်ဆိုသည့်ကလေးမလေး ကို သဘောကျသွားမိ၏။

"အန်တီတော့ ကေ့ကို မြင်မြင်ချင်း ခင်သွားပြီ။ သိလား"

သူမက သွားတက်ကလေးပေါ်အောင် ပြုံးလေသည်။ ။ နဖူးကိုအုပ်မိုးထားသည့်ဆံပင်က တစ်ခြမ်းစောင်း မတိုမရှည် အချွန်လေးတွေနှင့် အိ

မိုးစတိုင်(လ်)ရောနှောကာ ညှပ်ထားသော သူမဆံပင် ပုံစံလေးကိုက ချစ်စဖွယ်တည်း။ ဝတ်ထားတာလည်း ဂျင်း(နံ)ပင်(နံ)နဲ့ ကော်လာပါသည့် ရုပ်လက် ရှည်နှင့်၊ အပေါ်က ဂျင်း(နံ)အင်္ကျီလက်ကြပ်လေး ထပ်ထားတာ မို့ ဒီခိုင်းက ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လို ခပ်မိုက်မိုက်လေးပင်။

"ကေလည်း အန်တီကို အရမ်းပဲခင်သွားပြီ။ အန်တီက အမိုက်စားချောတယ်နော်"

မြမြဖူးရဲ့ အပြုံးမျက်နှာက ချိုအီနေသည် ။

"ကေ ဘာစားပြီးပြီလဲ။ အန်တီနဲ့ တစ်ခုခုလိုက်စားလေ"

"OK ... ကေလည်း ဗိုက်ဆာနေတာနဲ့ အတော်ပဲ။ တစ်ခုခုသွားစားရအောင်"

သူမလေးနှင့်တွေ့ရတာ ရယ်မော ပျော်ရွှင်ဖွယ်ပင်။ မုန့်စားခေါ်တော့လည်း ဟန်မဆောင် ဘဲ အားတက်သရောပါလာသည် ။

"အန်တီ ကိုရီးယားစတိုင်(လ်) ပဲခေါက်ဆွဲပဲ စားရအောင်"

"သဘောပဲ၊ အန်တီကတော့ ရင်ပြည့်နေလို့ သစ်သီးဖျော်ရည်တစ်ခုခုပဲ သောက်တော့မယ်"

ဆုကေက မျက်မှောင်တစ်ချက်ကြုတ်ရင်း ...

"အန်တီ ဝိတ်လျှော့နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်"

ဟု မေးလိုက်တာမို့ မြမြဖူးမှာ မလုံမလဲပြီးရသေးသည် ။

"မဟုတ်ပါဘူး၊ အန်တီ တကယ်မဆာလို့ ပါ။ ဒီနေ့ အိမ်မှာ ဟော့ပေါ့လုပ်တယ်လေ။ အဲဒါ တွေ့ကြောင့် အန်တီရင်ပြည့်နေတာ။ အဟင်း"

"ဟော့ပေါ့ ဟုတ်လား။ အားပါး ... သွားရည်ယို လာပြီ၊ အန်တီတို့

အိမ်မှာ လုပ်တာဆိုတော့ အန်တီက ချက်တတ်တယ်ပေါ့နော်"

"အင်း ဟင့်အင်း ... မေမေချက်တာ"

"ဪ နောက်တစ်ခါလုပ်ရင် ကွေ့ကိုလည်း သတင်းပေးနော်။ ဟော့ ပေါ့၊ ကြေးအိုး၊ မုန့်တီ၊ မြီးရှည်၊ ကတ်ကြေးကိုက်၊ နန်းကြီးသုပ်အစုံကြိုက်တယ်။ ကေက အစုံစားသတ္တဝါ"

"ဟုတ်ပါပြီ၊ ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါနဲ့ ကေ အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။ ကျောင်းတက်နေတုန်း လား"

"ကေက လောလောလတ်လတ် ဆယ်တန်းအောင်ထားတယ်။ ကွန်ပျူတာနဲ့ အင်္ဂလိပ်စာ လေ့လာနေတယ်။ အသက်က ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ထဲမှာ"

"အိုး ငယ်ငယ်လေးပဲ။ အန်တီဆို သုံးဆယ်ကျော်ပြီ"

"ကေ မှန်းမိပါတယ်။ အဲလောက်တော့ရှိပြီလို့"

ဆုကေ၏ စကားကြောင့် မြဲမြဲမှ မအီမလည်ဖြစ်သွားရသည် ။ ‘အန်တီက သုံးဆယ်တောင် ကျော်ပြီလား မထင်ရဘူးနော်၊ ဘာညာ’များ ပြောမလားလို့ မှန်းမိသားပဲတဲ့ ။

ဟင်း ... မပြောချင်ပါဘူး။

"အန်တီက သုံးဆယ်သာကျော်တာ တကယ်လန်းတယ်နော်။ အသက်နှစ်ဆယ်အစိတ် အတိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ အန်တီကို ရှိုးလိုက်တာနဲ့ အသက်အရွယ်အရ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်မှုတွေကို တွေ့နေရတယ်လေ။ ကေက အဲလိုအကဲခတ်လည်း တော်တယ်"

ပဲခေါက်ဆွဲကို အားပါးတရ ငုံ့စားရင်းပြောလိုက်သော ဆုကေရဲ့ စ

ကားကြောင့် သူမမျက်ခုံး ပင့်လိုက်မိသည် ။

ပြောလိုက်တဲ့ စကားလုံးတွေက လူနဲ့ မလိုက်၊ ကြီးကျယ်လှချည်လားရှင် ဆုကေရယ်လို့ သာ ကျိတ်ပြီးညည်းမိတော့၏။

အသက်အရွယ်အရ ရင့်ကျက်မှုတဲ့ ။

သူပြောပုံအရဆိုရင် သူမသာ ရှုပ်ပလာထပြီး ဆက်ကော့လက်ကော့လေးလုပ်နေရင် ရှိရင်း စွဲအသက်ထက် ပိုနုနေမည့်သဘောရှိသည် ။

"ကော့ကိုမြင်လိုက်တော့ အန်တီငယ်ငယ်ကပုံစံလေးကို ပြန်တွေ့လိုက်ရသလိုပဲ သိလား။ ပြီးတော့ ကော့ရဲ့ အမူအရာလေးတွေက အန်တီငယ်ငယ်ကအတိုင်းပဲ"

"ဒါပေမဲ့ အန်တီလိုတော့ မလှပါဘူးနော်"

"ကဲပါ မဝသေးရင်လည်း စားချင်တာ ထပ်မှာ ။ သိပ်မြှောက်မနေနဲ့ "

သူမအပြောကြောင့် ဆုကေ ရှက်အန်းအန်းပုံစံလေးနှင့်ရယ်သည် ။ ဘယ်လိုနေနေ ချစ်ဖို့ ကောင်းပြီး လန်းဆန်းသွက်လက်နေသည့် ကောင်မလေးပါပဲ။

မလှပေမယ့် လူငယ်ပီပီ fresh ဖြစ်ပြီး ကြည်လင်နေသည့် မျက်လုံးလေးက လုံးဝအပြစ် ကင်းစင်နေသည် ။ ခုရယ်လိုက် ခုပြုံးလိုက်နှင့် စိတ်ထင်ရာကို ဘာမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ လုပ်တတ်မည့် ပုံစံလေးကလည်း မြဲမြဲဖူးနှင့် အတော်လေးတူသည် ။

အမူအရာတွေ စရိုက်တွေက ညီအစ်မ၊ တူဝရီးသာဆို လူတိုင်း ယုံလောက်၏။ ထိုအတွေး ကြောင့် မြဲမြဲဖူး စိတ်ကူးတစ်ခုကို လျှပ်တစ်ပြက်ရ လိုက်လေသည် ။

ဟုတ်ပြီ။ ဒီလောက် ငါနဲ့ အစစအရာရာတူနေတာ ငါ့သမီးလေးသာ
ဆို ဟိုကောင် ကျော် စည်သူ ယုံမှာ ။

ဆုကေရဲ့ ထူးခြားတဲ့ အမူအရာလေးတွေထဲမှာ လှစ်ခနဲရယ်လိုက်ပြီး
ချက်ချင်းဖျတ်ခနဲ မျက်နှာတည်သွားတာက မြဲမြဲဖူးနှင့်အတူဆုံးပင်။

"အန်တီ ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ"

"ဪ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကေ့ကိုကြည့်ပြီး အန်တီသမီးလေးသာ
ဆို ကောင်းမှာ ပဲလို့ တွေးနေတာ"

မြဲမြဲဖူးစကားကြောင့် သူမက မျက်မှောင်လေးတွန့်ရင်း ...

"အဲဒါဆို အန်တီ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အိမ်ထောင်ပြုရမှာ ပဲ။ အဲဒါမှ
ကေ့အရွယ်သမီးတစ် ယောက်ရမှာ လေ။ အခု အန်တီအသက် ဘယ်
လောက်လဲ"

"သုံးဆယ့်ခြောက်ပါတဲ့ ရှင်"

"ဪ ဒါနဲ့ အန်တီက ဘာလုပ်တာလဲဟင်"

အခုမှ ပဲ အင်တာဗျူးမမနဲ့ လာဆုံနေရပြန်ပါပြီ။

"အန်တီက ကျောင်းပြီးကတည်းက ဘာမှ မလုပ်ဘူး။ အိမ်မှာ ဒီအ
တိုင်းထိုင်စားနေတာ"

"ဟယ်! ဒါဆို အန်တီတို့ က သူဌေးတွေပေါ့"

"အဲလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အန်တီက ကဗျာတွေဘာတွေရေးတယ်
လေ။ ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ မဂ္ဂဇင်းတိုက်မှာ လည်း အယ်
ဒီတာလုပ်တယ်။ သူများ တွေလို ပုံမှန်အလုပ် မျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့။
ပိုက်ဆံလည်း အများကြီးမရဘူးလေ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိုင်စား

တယ်လို့ ပဲပြောတာ"

"အန်တီက ကဗျာရေးတယ်? ကေသီတဲ့ ကဗျာဆရာမများ လား မသိဘူး။ ဒါနဲ့ အန်တီနာမည်လည်း ကေမသီရသေးဘူး"

"အန်တီနာမည်က မြမြဖူးတဲ့ "

"ဟယ်! သိတာပေါ့။ အန်တီကဗျာတွေ ကေသီပ်ကြိုက်တာ။ စာအုပ်ထဲမှာ တောင် ကူးရေး ထားသေးတယ်။ အန်တီက မဂ္ဂဇင်းတွေတင်မကဘူး။ ကဗျာစာအုပ်တွေလည်း ထုတ်တယ်နော်။ အန်တီကဗျာတွေ တော်တော်များများက အသည်းကွဲနေတာ၊ နာကြည်းနေတာတွေချည်းပဲ။ အန်တီက ရည်းစားကိုစိတ်နာနေတာလားဟင်"

မြတ်စွာဘုရား! ဆုကေနဲ့ တွေ့မှ သူမတစ်သက်လုံး ဖုံးသမျှတွေ လုံးဝပေါ်ရတော့မည့်အဖြစ် ပါလား။

အို မထူးပါဘူးလေ။ မေးတဲ့ လူရှိတုန်း အားရပါးရရင်ဖွင့်ပြလိုက်ဦးမှ ။

"အဲလိုပဲပြောရမှာ ပေါ့။ အန်တီငယ်ငယ်က တက္ကသိုလ်မှာ သူနဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် သူနဲ့ လမ်းခွဲလိုက်ရတယ်။ လမ်းခွဲတယ်ဆိုတာလည်း သူက အရင်အန်တီကိုထားသွားတာပါ။ သူနဲ့ အန်တီ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကာလတစ်လျှောက် ခဏခဏ ရန်ဖြစ် လိုက် လမ်းခွဲလိုက် ပြန်ဆက်လိုက်နဲ့ နောက်ဆုံး ကျောင်းပြီးသွားတော့ သူ နိုင်ငံခြားထွက်သွား တယ်။ အဲဒီကနေလုံးဝအဆက်အသွယ်မရှိတော့တာပဲ"

"အန်တီချစ်သူက အိမ်ထောင်ပြုသွားပြီလားဟင်"

"ဟင့်အင်း သူအိမ်ထောင်မပြုသေးပါဘူး။ မတွေ့တာကြာပေမယ့်

တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိနေတာပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေက
တစ်ဆင့် သူ့ဘာလုပ်တယ် ဘယ်သူနဲ့ တွဲတယ်ဆိုတာ သိနေရတာပဲလေ
"

မြမြဖူးကားကြောင့် ဆုကေက မျက်လုံးလေးပြူးရင်း ခေါင်းတညိတ်
ညိတ်လုပ်နေသည်။ ။

"ဒါဆို ဇာတ်လမ်းက ပြီးပြီလို့ ပြောမရသေးပါဘူး။ တစ်ယောက်စိ
တ်ထဲမှာ တစ်ယောက် ရှိနေသေးတယ်ဆိုရင် ပြန်တွေ့ပြီး ပြန်ချစ်လို့ ရ
တာပဲကို"

ဆုကေကကားအဆုံး သူမရင်ထဲမှာ ကာလအတန်ကြာသိုအောင်း
ထားရတဲ့ ဒေါသတွေက ရုတ်တရက်ပွင့်ထွက် လာပြီး မျက်ရည်ပင် စို့
လာရတော့၏။

"ပြန်လည်း မချစ်ချင်တော့ပါဘူးသမီးရယ်။ သင်းအကြောင်းတွေ့မိ
တိုင်း စိတ်နာလွန်းလို့ ။ အန်တီ သူ့ကိုချစ်နေဆဲ၊ မျှော်လင့်နေဆဲဆိုတာ
သိသိကြီးနဲ့ ရက်ရက်စက်စက်ပစ်ထားတာတွေ့မိ တိုင်း ဒေါသထွက်တ
ယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ အခွင့်သင့်တာနဲ့ ဘယ်လိုပညာပြရမလဲဆိုတာပဲ စဉ်း
စား နေတာ၊ အခု ကျွန်ုပ်တို့တွေ့လိုက်ရတော့ အန်တီ စိတ်ကူးတစ်ခုရလို
က်တယ် ... သိလား"

ဆုကေက မျက်လုံးလေးပြူး ခါးလေးမတ်ရင်း
စိတ်ဝင်တစားဖြစ်သွားပုံနှင့် ...

"ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုစိတ်ကူးရလိုက်တာလဲအန်တီ"

ဟု မေးလေသည်။ ။

မြမြဖူး စားပွဲပေါ်မှာ လက်တင်မေးထောက်ရင်း

နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပြီးလိုက်သည်။ ။

"အခုတော့ မပြောသေးဘူး။ နောက်နေ့မှ ကေ့ကိုအိမ်အလည်ခေါ်
ထမင်းဖိတ်ကျွေးပြီး အစီအစဉ်ကိုသေသေချာချာပြောပြမယ်။ ဘယ်လို
လဲ"

ဆုကေက လက်ဖျစ်တစ်ချက်တီးလိုက်ကာ ဆံပင်လေးကို ဝဲခနဲ ခါ
တင်ရင်း ...

"ဟား ကောင်းတယ်အန်တီ။ အဲအကြံ မိုက်တယ်"

"ဒါနဲ့ ကေကရော အန်တီအကူအညီတောင်းရင် ပေးမှာ လား"

"လုံးဝမငြင်းပါဘူး။ ဒါမျိုးက ကေ့အကြိုက်ပေါ့။ စွန့်စားခန်းလေး
ထည့်ပေးနော် အန်တီ"

"OK ..."

ထို့နောက်တော့ သူမတို့ နှစ်ယောက် လိပ်စာ၊ ဖုန်းနံပါတ်ချင်း အပြန်
အလှန်ဖလှယ်ကာ နှုတ်ဆက် အိမ်ပြန်ခဲ့ကြလေတော့၏။ ရင်ထဲမှာ အ
ပျော်လေးတွေကိုယ်စီနှင့် ...
